

РЕШЕНИЕ

№ 1392

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

**ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13616** по описа за **2019** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на КОМИСИЯТА ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ /КЕВР/, чрез председателя доц. д-р И. И., срещу решение от 24.10.2019 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 9-ти състав по НАХД № 20911/2015 г. Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Посочва се, че КЕВР времево е действала напълно в рамките на закона и е издала процесното наказателно постановление в съответствие с нормите на чл. 34, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН и на чл. 81, ал. 3 във вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Твърди се, че поначало давността се определя като продължителен период на бездействие на компетентните длъжностни лица, което в процесния случай не би могло да се каже за служителите на Комисията, които своевременно и законосъобразно са изпълнили своите задължения. Допълва се, че жалбата на наказаното дружество е препратена в СРС още през 2015 г. и след проведено едно единствено открито съдебно заседание делото е взето за решаване. След повече от три години, съдът постановява оспорваното решение, с което отменя наказателно постановление на процесуално основание. Иска се решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което наказателното постановление да се потвърди, алтернативно – в случай, че се установи наличието на

допуснато процесуално нарушение, делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав с указания по прилагането и тълкуването на закона.

Ответникът – [фирма], редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена. Представя писмен отговор по жалбата, в който излага аргументи за изтичане на абсолютния давностен срок.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 24.10.2019 г. СРС, НО, 9-ти състав, по НАХД № 20911/2015 г. е ОТМЕНИЛ наказателно постановление /НП/ № НП-290/25.02.2015 г., издадено от председателя на ДКЕВР, с което на [фирма], на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 20 000 лева, за извършено нарушение на т. 3.3.6 от издадената на дружеството лицензия № Л-135-07/13.08.2004 г. за извършване на дейността „разпределение на електрическа енергия“.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Н. Н. П., както и писмените доказателства, представени по делото. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на настоящото производство е изтекла предвидената абсолютна давност за преследване и наказване. Посочено е, че от датата на извършване на нарушението – 12.01.2013 г., до датата на постановяване на съдебното решение, са изтекли повече от четири години и половина, поради което административнонаказателното преследване следва да се погаси по давност.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК, въз основа на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно, приема следната фактическа обстановка:

Във вр. с жалба на абонат дружеството, в срок до 11.01.2013 г. същото не е изпратило отговор на същата в срок до 1 месец от подаването ѝ на 11.12.2012 г. В тази връзка проверяващият преценява, че поради изтекъл срок е налице нарушение на т. 3.3.6 от лицензия № Л-135-07/13.08.2004 г. за дейността „Разпределение на електрическа енергия“, с което е осъществен състава на чл. 206, ал. 1 от ЗЕ. С оглед така установеното е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № КРС-1744/09.09.2014 г., а въз основа на акта е издадено и процесното НП.

При така установена фактическа обстановка настоящата съдебна намира, че обжалваното съдебно решение е правилно като краен резултат.

По делото безспорно е установена горепосочената фактическа обстановка, която не се оспорва от страните.

Настоящият съдебен състав отбелязва, че датата на извършване на нарушението е датата, последваща изтичане на срока за отговор – 12.01.2013 г., както е посочил СРС в обжалваното съдебно решение. Правилно тази дата е определена като дата за начало

на броеето на предвидения в чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /редакция след изм. ДВ, бр. 26 от 2010 г./ давностен срок, с изтичането на който се изключва административнонаказателното преследване, който е 4 години и 6 месеца. Същият определя абсолютната давност за осъществяване на наказателно преследване като срокът за такова е изтекъл на 13.06.2017 г., което представлява основание за отмяна на НП и прекратяване на производството. Възражението на касатора, 5 – год. преклузивен срок за образуване на адм.-нак. производство, съгласно чл. 34, ал. 2 от ЗАНН, е специален спрямо срока по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, е неоснователно. Това е така, понеже абсолютната давност е уредена в последната разпоредба, която е субсидиарна спрямо неуредените въпроси в ЗАНН, какъвто именно е абсолютната давност за адм.-наказ. преследване. Разпоредбата на чл. 34, ал. 2 от ЗАНН, в посочената хипотеза за нарушения по ЗЕ влиза в директно противоречие с тази, съдържаща се в акт от по-висок ранг, какъвто е НК и съгласно ЗНА не следва да се прилага. Този 5-год. срок също така е изтекъл на 13.01.2018 г. като законът /ЗАНН/ не предвижда абсолютна давност за преследване в този случай и, ако се приеме, че същият е приложим, то следва извода, че за такива нарушения липсва предвидена абсолютна давност, което е в противоречие с принципите на нак. преследване.

Въз основа на гореизложеното настоящият съдебен състав намира, процесното решение е правилно и законосъобразно и следва и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

От проц. представител на ответника – юриск. Б., се претендират разноски за юриск. възн., които следва да се присъдят, с оглед изхода на спора, в размер на 100 лева.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, IV Касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 24.10.2019 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 9-ти състав по НАХД № 20911/2015 г.;

ОСЪЖДА КОМИСИЯТА ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ ДА ЗАПЛАТИ на [фирма], [населено място], разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.